

JÁSZ ATTILA

belső falbontás

AVAGY J. A.-TÖRMELEKEK

(egy)

*A szökést gyakorlom,
a köd lassan ellep,
elálldogálok még
a benzinkút mellett,*

*mintha csak egy angyal
érkezését várnám,
köröz felettem,
füstkarikákat számlál,*

*a mennybejutásom kétes
esélyeit,
amit énem felfog
(elnyel vagy felderít),*

*már nem látszik semmi,
koncentrikus körök,
sorok egymás után,
és dobozos sörök,*

*néhány csikk
(de csitt!),
s ismét el,
előtünök.*

(kettő)

*Lehullott levéltest,
az én,
hever a fák alatt,
a sárban,*

*amit eső vagy kutyahúgy
áztat,
hiába érzi úgy, hogy
nyár van,*

*bizonytalan érzés a
lélek peremén,
ismerős kert a repedt
ablak üvegén*

*át nézve, koronától
gyökérig,
évmilliók alatt ugyan,
de öregszik.*

(három)

*Felismerted,
egy szobát hordozol magadban,
ahogy az éjszakai csendben fülelsz,
felülsz,*

*s hallod,
járáskor valaki benned,
egyre beljebb jut,
siet,*

*ijedten látod,
a kis falitükör, a tied
szinte verdes,
csaknem elrepül,*

*megérted,
csak a hétköznapi dolgokon keresztül
juthatsz közelebb
e szoba nemlétező*

ki(li)ncséhez.

(négy)

*A vers, az maga a csoda,
anyám hajamat simogatja,
nem támadt fel,
nem,*

*sőt, meg se halt,
és a fejemen
még jó dús a haj,
de jaj,*

*mindez csak versben lehet
séges, főként, ha egyáltalán
vagyok annyira tehet
séges,*

*hogyan elhitesse, a vers
az tényleg maga a csoda,
anyám hajamat simogatja,
noha*

nem simogatta soha.

(ps)

*Végül,
megelégetve
kristálytisza fájdalmát
a vonatkerekek keresték meg,*

*futva,
zakatolva jöttek el hozzá,
acéltengelyen járultak elébe,
hogy enyhítsék bánatát,*

*végül a szomorú sineken
csak a vég ült hidegen,
a semmi,
árván.*

ÉHSÉG